

Spookbeeld

Christien Boomsma

Christien Boomsma

SPOOKBEELD

Twaalf verhalen om te griezelen

Bezoek ons op internet: www.vierwindstreken.com. Hier kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief en alle boeken en aanverwante artikelen vinden die leverbaar zijn.

© 2012 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Christien Boomsma
Omslag en illustraties van Iris Compier
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 283 / ISBN 978 90 5116 253 0

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Vier Windstreken

Inhoud

De laatste dood van Lis Vivet	 	7
Dossier Kelsey Hunzelaar	 	19
Sterrensteen	 	33
Bloedband	 	45
De rode balk	 	59
Anderwater	 	75
De Trein naar Nergens	 	88
Hyvesvriendje		99
Zo koud	 	111
Het boze oog	 	126
Mr. Bé		141
Spookbeeld	 	158

 = Hier lig ik niet wakker van.

  = Wel spannend, maar niet heel eng.

   = Lekker griezelen bij het kampvuur!

    = De rillingen liepen over mijn rug.

     = Ik hoop dat ik geen nachtmerrie krijg...

De laatste dood van Lis Vivet

Ken je dat? Midden in de nacht word je wakker en het is pikdonker. Je spert je ogen open, maar alles blijft zwart en de droom hangt om je heen als een open deur naar de andere kant – de plaats waar alles mogelijk is. Het goede, maar vooral ook... het kwade.

Buiten hoor je de wind. Het dak kraakt en kreunt. Je moet plassen, maar je durft niet. Je weet: als ik beweeg, dan maak ik het echt. Als ik mijn bed uit ga, dan ziet het me. En je weet niet wat 'het' is. Maar dát het er is, weet je wel. En wat het doet? Dat wil je niet uitzoeken. Echt niet.

Je ouders vertellen je waarschijnlijk dat het onzin is. Er zijn geen spoken in het donker, er zit geen monster onder je bed. Allemaal verbeelding. Maar geloof me, dat is niet zo. En ik kan het weten.

Dertig jaar geleden is het nu, maar de herinnering is zo scherp als was het gisteren gebeurd. Ik moet een jaar of tien geweest zijn en het was zo'n aardedonkere zomernacht, waarin de insecten nooit helemaal zwijgen. Ik werd wakker en had geen idee waardoor. Maar ik wist wel dat ik niet alleen was. Iemand – íéts – ademde in het donker. En soms streek er iets langs mijn wang, als een tinteling op mijn vel.

Ik deed wat ik altijd deed. Ik stopte mijn hoofd onder mijn kussen en kneep mijn ogen stijf dicht. Ik piekerde er niet over om op te staan of zelfs maar mijn hand uit te steken naar het bedlampje. Maar slapen? Dat lukte niet meer.

Ik gluurde naar mijn wekker: vijf over twaalf. Ik gluurde nog eens: kwart over twaalf. De derde keer dat ik keek, was het halfeen. En nog steeds was het donker en nog steeds ademde iemand of iets in het duister.

Toen hield ik het niet meer uit. Ik smiet de deken van me af, sprintte naar het lichtknopje en een seconde later baadde de kamer in het licht. Een hoopje vieze kleren op de grond, een knuffelbeer op de stoel. De deur van de klerenkast op een kiertje. Maar geen spook. Natuurlijk niet.

Ik lachte om mezelf. Tien jaar oud en nog bang om helemaal niks. Maar voor de zekerheid sloot ik het raam en keek nog even onder mijn bed. Toen pas kroop ik er weer in. Ogen dicht. Van heel ver – ergens op het randje van waken en slapen – hoorde ik iemand roepen. *Help! Alsjeblieft. Help ons.*

Het volgende moment...

Ik zweer je, ik was niet zo dom om op te staan. Ik ben níét in mijn pyjama en op blote voeten door het huis gelopen, de voordeur uit en de straat op. Echt niet.

En toch vond ik mezelf, rillend van de slaap en met stijve tenen van de kou, aan de rand van het dorp terug. Voor me slingerde het weggetje dat ook toen al Oude Dijk heette en naar de molen leidde. De maan kwam op: groot en rond en geel als in een prentenboek. De kleine schaduw van een vleermuis scheerde schokkerig langs de bomen.

Ik hoorde het klotsen van het riviertje vlak bij het pad en riet dat ritselde in de wind. Normaal zijn dat soort geluiden niet eng. Maar 's nachts, als je helemaal alleen bent, is het anders. Bovendien was er nog altijd dat andere geluid, dat ik niet wilde horen, maar dat jammerde in mijn hoofd. Het van ver roepen, het zachte huilen. *Help! Help ons...*

Ik draaide me om. En toen zag ik haar.

Het meisje was jonger dan ik. Zes of zeven jaar misschien. Ze had lange blonde haren en een fijn gezichtje. Ze was vast mooi geweest, ooit, toen ze nog leefde. Maar nu was haar huid doorschijnend geworden en waren haar ogen zwart. Op haar voorhoofd stonden vreemde, hoekige tekens. Ze bracht haar vingers omhoog en raakte ze aarzelend aan.

‘Wil je weten wat dat is?’ vroeg ze. Haar stem klonk helder, maar ook een beetje verdrietig. ‘Het is de naam van mijn moordenaar: Lis Vivet! Een afschuwelijke moordenaar die zijn naam in de voorhoofden van zijn slachtoffers kerfde, zodat niemand zou vergeten wat hij had gedaan.’

Een rilling liep over mijn rug en mijn hart begon te bonzen. Lis Vivet! Die naam had ik eerder gehoord. Nog maar een paar dagen geleden had een vriend van mijn ouders me verteld over de rover uit Duisterburen die hier in de middeleeuwen tekeer was gegaan.

‘Je hebt van hem gehoord, zie ik,’ zei ze. ‘Hij vermoordde meer mensen dan ik kan tellen. Hij kookte soep van hun botten. Hij sneed hun hart uit, terwijl ze nog leefden. Rukte hun tongen uit om ze in plakjes op zijn boterham te doen.’

Hefstig schudde ik mijn hoofd. ‘Maar dat zijn verhalen!’ riep ik. ‘Verhalen van honderden jaren geleden. Hoe...’

Ze hief haar hand en ik hield abrupt mijn mond. ‘Ik ben niet alleen, weet je,’ zei ze. Haar stem klonk als een zucht. ‘Zoveel slachtoffers en geen van ons vindt rust. Allemaal dwalen we op de grens tussen leven en dood.’

Op dat moment zag ik dat ze niet alleen was. Achter haar verschenen tientallen, misschien wel honderd schimmige gestalten, allemaal met die gruwelijke letters in hun voorhoofd. ‘Hij kraste zijn naam in onze huid,’ ging het meisje verder, ‘maar dat was niet het enige. Ook sneed hij van ieder van ons een stuk van het oor. De reepjes reeg hij aan een koord dat hij om zijn hals

droeg. Het is nooit teruggevonden, ook niet toen hij gevangen- genomen werd. Dat gruwelijke ding ketent ons zelfs nu nog aan een leven in de schaduw.'

Ze zweeg. En ik? Ik staarde naar het meisje tot een windvlaag opstak die haar en haar metgezellen uit elkaar blies als mist. Maar ik hoorde hen nog altijd jammeren.

Help ons.

Was het een droom? Of was ik werkelijk midden in de nacht naar de Oude Dijk gelopen? Ik durf het niet te zeggen. Feit was dat ik de volgende ochtend met modderige voeten wakker werd. Maar de deuren waren gesloten en de ramen zaten dicht.

's Avonds had ik weinig zin om naar bed te gaan, maar mijn ouders zeiden dat het moest. En dus riep ik: 'Het is toch vakantie! Nog eventjes, alsjeblieft!'

Maar na een poosje werden ze streng en was er geen ontkomen meer aan. Daar lag ik weer in dat stille, donkere kamertje.

De tijd kroop die nacht. Minuut na minuut tikte weg, terwijl ik luisterde naar het geluid van de tv in de woonkamer, het gestommel van mijn ouders op de trap en de laatste tik van hun slaapkamerdeur. Toen werd het stil.

Ze zeggen dat twaalf uur het spookuur is. Onzin! Deze nacht begon de ellende om kwart over een: geritsel, gezucht, gefluister en getik op de ramen.

Ik deed oordopjes in. Ik draaide me op mijn ene zij en toen weer op mijn andere. Ik deed een gebedje en hoopte dat dat hielp. Maar ik bleef het horen.

Help ons.

Kijk, ik had al heel wat boeken gelezen over spoken en zo. En daaruit had ik één ding geleerd: in feite had ik geen keus.

Als een geest iets van je wil, dan laat hij je niet met rust tot je gehoorzaamt. En spoken hebben een lange adem. Of zoiets.

Deze keer was ik volkomen helder toen ik het slot van de voor- deur opendraaide, mijn laarzen aanschoot, een jas over mijn pyjama trok en het dorp in liep. Ik vertelde mezelf dat ik niet bang hoefde te zijn, ik kende deze straten al mijn hele leven. En toch!

Weer kwam ik op de Oude Dijk. Weer zag ik de molen afge- tekend tegen de nachtlucht. Maar deze keer bleef de weg leeg en liet het meisje zich niet zien.

Besluiteloos bleef ik staan. Ze had gesproken over een ketting van mensenoren die haar vastketende aan haar dwalende bestaan. Die zou ik wel moeten vernietigen, want zo gaan die dingen. Maar hoe pakte ik dat aan? Waar vond ik dat ding? In de oud- heidskamer? Bij de slager? En... ménsenoren! Hoe zouden die eruitzien na een paar honderd jaar? Zouden ze stinken? Of – en dat was misschien wel net zo erg – ze bestonden niet meer. Dan viel er niets te vernietigen en zou het meisje nooit de rust vinden die ze zocht.

Zou ze mij dan blijven achtervolgen?

Moedeloos wilde ik omkeren. Ik knipte mijn zaklamp op de felle stand en bescheen het pad. Maar toen weerkaatste het licht op een glanzend voorwerp in het gras, vlak naast het pad. Glas? Of...

Een stuk van een spiegel.

In zo'n nacht gebeurt niets voor niets. Ik bukte me en raapte de scherf op, die koud aanvoelde, alsof hij in de diepvries had gelegen. Het glas was beslagen. Ik ademde erop en wreef hem schoon met de mouw van mijn pyjama. En toen...

Beelden. Als een filmpje op je mobiel. Maar wat ik zag was uit een tijd dat YouTube niet bestond, net zomin als mobieltjes. Ik hoorde geschreeuw en iemand huilde.

Ik bracht de scherp dichter bij mijn ogen. Mijn oren begonnen te suizen. De beelden zogen me op en werden groter. Ik stond in een 3D surround sound-bioscoop, met overal beeld.

Ik zag het pleintje bij de kerk van Duisterburen, waarop een groep jongens zich had verzameld. Het waren van die potige types en ze droegen kappen en bruine tunieken alsof ze zich verkleed hadden voor een middeleeuws feest. Eentje sloeg met een stok naar een kleiner joch en schreeuwde: 'Wie denk je wel dat je bent? Rot toch op!'

Toen begonnen ze allemaal naar het jongetje te slaan, dat jankend en snotterend achter een kar wegkroop. 'Ik deed niks!' riep hij.

Maar dat hielp niet. Ze lachten, joelden en schreeuwden: 'Je bent een vuile rat, Lis Vivet!' Toen renden ze weg.

De jongen veegde zijn neus af en kroop tevoorschijn. 'Wacht maar!' schreeuwde hij hun na. 'Ik krijg jullie nog wel!'

Het beeld verschoof. Weer zag ik de jongen, maar nu was hij ouder en hij huilde niet meer. Hij droeg een leren tuniek en een leren broek. In zijn hand hield hij een blikkerend mes, terwijl achter hem vlammen opspatten naar een donkere hemel. Aan zijn voeten lag een man in dure kleren en Lis Vivet rukte een geldbuidel van zijn gordel. 'Onthoud!' gromde hij. 'Ik doe wat ik wil. Niemand vergeet mijn naam!'

Vervolgens greep hij de man bij zijn haren en bracht het mes omlaag. Ik kneep mijn ogen dicht om niet te hoeven zien wat volgde. Maar mijn oren kon ik niet dichtstoppen en ik kromp in elkaar van het geschreeuw toen de rover zijn letters in het voorhoofd van zijn slachtoffer kerfde.

Zo ging het verder: Lis Vivet galoppeerde over de hei met een bende rovers. Lis Vivet trok een reiziger van zijn paard. Lis Vivet zat bij het kampvuur, terwijl hij een reepje vlees aan een koord reeg, dat hij vervolgens om zijn nek hing... Ik zag dingen die ik nooit meer ben vergeten. Ik droom er nog van.

Toen was er plotseling een plek die ik herkende. Ik zag de Oude Dijk, maar voordat het betonpad was aangelegd en prikkeldraad de weilanden van elkaar scheidde. Ik herkende de bocht in de rivier. De rover was deze keer alleen en een meute dorpelingen kwam met rokende fakkels op hem af. Ze schreeuwden: 'Deze keer ontsnap je niet!' en 'Dood aan de moordenaar!'

De man die ik zoveel vreselijke dingen had zien doen, rukte iets van zijn nek. Hij waadde naar de rand van de rivier en verborg het in de holte van een dikke eik. Meteen daarop draaide hij zich om en krijste: 'Ik ben Lis Vivet en mijn wraak is eeuwigdurend!'

De spiegel werd donker, maar ik wist hoe het verhaal afliep. Hier in Duisterburen was de rover gevangen en opgehangen. Na zijn dood was zijn hoofd afgehakt en ze zeggen dat zijn schedel nog altijd bewaard wordt in het museum van de universiteit. Maar dat was niet waar ik op dat moment mee bezig was. Het ging om het koord. Had Lis Vivet het in de boom verborgen?

Ik kwam in beweging. Mijn zaklamp bescheen het betonpad dat als een grijze slang voor me uit kronkelde. Ik passeerde de molen en liep naar de bocht in de rivier, waar in een ver verleden de eik had gestaan met Lis Vivets gruwelijke trofee. Niet dat ik er veel vertrouwen in had, want ooit is nu niet meer. Maar als je wanhopig bent, doe je rare dingen. En ik had die beelden toch niet voor niets gezien?

Terwijl ik rondspatte tussen het riet en de ijzige modder van de rivieroever, stak de wind op en kreunden de wieken van de molen. Ik kreeg een ingeving. Nog maar een paar dagen eerder was ik in die molen geweest. Er was net een nieuwe vijzel geplaatst – zo'n ding waarmee ze water omhooghalen – en de molenaar was hartstikke trots. Hij had me gewezen op de zware balken in het gebint. 'Complete eiken hebben ze vroeger gebruikt,' zei hij. 'Maar goed dat ze hier vlakbij groeiden. Zo'n boom vervoer je niet zomaar.'

Zou dié eik...

Het was mijn enige hoop. Ik ploeterde door het weiland, terug naar de Oude Dijk en vandaar verder naar de molen. Om me heen kwamen de schaduwen tot leven, alsof ze me wilden vertellen dat ik op de goede weg was. Het begon met het toegangshek van het weiland, dat een mooie rechte maanschaduw op het gras wierp. Maar toen ik passeerde, kromp de schaduw in elkaar. Het zwart maakte een soort slingerbeweging en leek naar me te graaien. Meteen daarna zakte het hek krakend open. Dat was me wat te veel van het goede. Mijn knieën knikten,

want ook de schaduwen van de molenwieken leken te wenken, en ik hoorde weer dat zachte roepen van eerder. *Help ons.*

Ik rende en rende. Geroffel van voeten over de Oude Dijk. Het liefst was ik naar huis gegaan en terug in mijn bed. Maar ik had geen keus, dat wist ik heel goed. Dus ik rende door. Het zandpad op naar de oude molen. Het hekje door dat bezoekers moet beschermen tegen rondzwaaiende wieken.

Toen ik voor de ingang stond, ging de deur open.

Naar binnen dan. Water klotste tegen de vijzel, dakspanten kraakten en kreunden. Mijn handen kwamen omhoog en bestastten de balken in het lage plafond. Was er een gemaakt van de eik die honderden jaren bij de rivier had gestaan? Alsjeblieft, laat dat zo zijn!

Ondertussen zwol het gefluister om me heen aan. *Niet hier... hoger... hoger...*

Een ijsskoude hand nam de mijne. Een andere duwde zachtjes tegen mijn rug.

Hoger...

De trap. Trede voor trede omhoog. En toen zag ik het meisje weer, naast een balk die dikker was dan de andere. Ze wees op een vreemde noest, die me aangaapte als de muil van een monster. Ik tastte, al geloofde ik niet echt dat ik na al die jaren iets zou kunnen vinden. Maar tegelijk was dit een magische nacht. Wie zegt wat er kan en niet?

En ja! Plotseling gleed mijn hand weg in de noest die een holte was geworden. Iets glads en zachts glibberde weg voor mijn vingers. Een vreemde geur dreef in mijn neus: als een hondenbot dat drie weken in de tuin heeft gelegen. De stank werd erger tot ik bijna moest overgeven. Soms ruik ik het nog.

Toen voelde ik iets duns en rukte het tevoorschijn. In het licht van de maan die door een raam scheen, bekeek ik wat ik had gevonden: een koord van zwart leer. En daaraan: tientallen

reepjes half weggeteerd vlees, afgesneden van levende hoofden. Het gefluister werd sterker en hoger tot het uitliep op een soort gierend gejangk.

Het spookmeisje stond voor me. Ze strekte haar hand uit en wees.

Ze zeggen wel eens dat mensen het in hun broek doen van angst. Ik ben er niet trots op, maar op dat moment... tja. Dat was wat er gebeurde.

Naast het trapgat verscheen de man die dat gruwelijke sieraad had gemaakt. Ik herkende hem meteen: blikkerende tanden, glanzende ogen. Een litteken dat zijn wang in tweeën spleet. Zijn mes ging dreigend omhoog om te doen wat hij zo vaak had gedaan: zijn naam kerven in het voorhoofd van zijn slachtoffer. Hij siste: 'Lis Vivet is mijn naam en dat daar is van mij.'

Hij was maar een spook, kun je denken. Een spook kan de levenden niet deren. Toch? Maar toen sprong hij naar voren en voelde ik het ijzer van zijn mes op mijn vel. Een bloeddruppel gleed over mijn wang omlaag.

Dát bracht me bij mijn positieven. Lis Vivet, of wat hij was geworden, boog zich grijnzend over me heen. Maar ik draaide weg en dook naar het luik, met het koord in mijn handen. 'Je doet het níét!' krijste ik. 'Stom spook!'

Ik viel.

Molenladders zijn steil en ik had geen tijd om voorzichtig te zijn. Achter me hoorde ik mijn vijand kakelen, maar ook zijn slachtoffers begonnen zich te roeren. Ze hijgden, fluisterden, smeekten: *Ga door, ga door, ga door...*

Toen begon de vijzel te draaien.

Het moet vroeg in de ochtend zijn geweest. Ik denk dat ik de beveiligingspal per ongeluk heb overgehaald in mijn val, terwijl de molenaar zijn molen net op de wind had gezet. Stemmen krijsten in mijn oren en Lis Vivet kwam grijnzend dichterbij. Ik

krabbelde naar achteren, strekte mijn hand naar achter uit, waar het moordende ijzer draaide en draaide, en liet het koord vallen in de vijzel. Decimeters dik staal vermaalden hem. En Lis Vivet stierf zijn laatste dood.

De woeste rover die een half leven leidde in de schaduw, loste op. Eerst werd zijn buik doorzichtig, toen vervlogen zijn armen en benen als rook. Zijn mond verdween als laatste: opengesperd van afschuw.

Daarna gingen de anderen. Een voor een vervlogen ze als mist voor de zon. Het meisje dat me had geroepen, stak haar hand op, ging als laatste. Ze lachte een schimmige lach en verdween. Dat daarna de deur openzwaaide, de molenaar verscheen en schreeuwde 'Wat doe jij met mijn vijzel?', kon me niet meer zoveel schelen.

Ik ging naar huis, kroop weer in mijn bed en keek naar het plafond. Uren en uren lang.

Sindsdien weet ik dat het spookuur niet om twaalf uur is, maar om kwart over een. Ik weet dat schimmen zich verbergen in schaduwen van maanlicht. En ik weet dat een klein meisje de vloek van een oude rover kan verbreken, zelfs als ze al honderden jaren dood is.

Dossier Kelsey Hunzelaar

Dit is geen spookverhaal. Het is ook geen kletspraatje om iemand bang te maken. Dit is een transcriptie – een overgeschreven tekst dus – van een opname die de politie aantrof op het mobieltje van de twaalfjarige Kelsey Hunzelaar. Kelsey zelf verdween elf maanden geleden tijdens een verblijf op een kampeerboerderij. Na de vondst van haar telefoon vlak bij de bunker uit de Tweede Wereldoorlog in de duinen, nu vijf maanden geleden, is er niets meer van haar vernomen.

Een waarschuwing is op haar plaats. Sommige delen van deze tekst kunnen als schokkend worden ervaren.

Goed. Nou.

Korte stilte waarin alleen ademhaling te horen is.

Shit...

Nu zit ik dus tegen mijn stomme telefoon te lullen. Maar ik moet praten en er is natuurlijk geen bereik hier. En tegen de lucht praten is nog stommer. Ik...

Zacht hoesten. Iemand – Kelsey? – snuit haar neus.

Later kan ik hier misschien om lachen. Dat hoop ik tenminste. De bagger is dat ze nog gewaarschuwd hebben ook. Jongens, kom niet in de buurt van de bunker. Er zijn schachten waar je niet in wilt vallen en dan hebben we het nog niet eens over het risico dat het hele zaakje instort.

Dat soort dingen.

Maar wat doe je als je iemand om hulp hoort roepen? Dan kun je toch niet anders?

We deden een speurtocht in het bos en ik was van de groep